

сжщъ отпечатъкъ въ поетическитѣ си творения, и защото този общи тѣмъ признакъ (мечтателността) още отъ ученическата скамейка ги подвежда въ единъ общъ типъ поети. Мечтателността не е напуснала и тримата поети до гроба. Това знаемъ отъ биографиитѣ на Лермонтова и Байрона, а за Ботева знаемъ отъ личнитѣ наши наблюдения, правени върху него. Той мечтаеше даже и тогава, когато свиканитѣ на засѣдание прѣдставители отъ мѣстнитѣ частни рев. комитети разискваха подъ негово прѣдсѣдателство нѣкой важенъ въпросъ, касающъ се по урежданieto на революционнитѣ общества въ България и Романия. Споредъ разказитѣ на биографа, той, Ботевъ, е дору мечталя „нѣщо си“ подъ гърмежитѣ на въстаническитѣ залпове на „Миленъ камъкъ“ (първа битка). Може да се каже, че неговата творческа фантазия постоянно е носѣла неговия духъ по недосегаемитѣ небеса, по недостѣпнитѣ скали и джбрави на Стара-Планина, носѣла го е тамъ „негдѣ си“, гдѣто никой не е ходилъ, или ако нѣкой е ходилъ, то не се е връщаль назадъ — обща черта на всички мечтатели поети. Неговото внимание е било приковано върху нѣкакви си прѣдмѣти, продукти на творческата му фантазия.

Нека тѣзи нѣколко наши думи послужатъ, като допълнение къмъ общата и пълна характеристика на Хр. Ботева.

На 17 годишна възраст е билъ Христо Ботевъ, когато е постѣпилъ ученикъ въ Одесската класическа гимназия. Той е билъ заякналъ на мускули и нерви, когато е сѣдналъ на гимназическата скамейка. Можкаль е да бие и него да биятъ, и като го биятъ, да понася боя съ рицарско достоинство. — Билъ е въ сила да прави скандали, които по характера си обръщали сж вниманието не само на училищното началство, но и на градската Одеска полиция. Биографа върно и нагледно е очерталь Ботева въ качеството му гимназистъ-скандалистъ. Строгитѣ нотации на неговитѣ опекуни, *Тошковицъ* и *Ми-роновичъ* ни най малко не измѣнили неговото скандалиозно поведние. Тѣ го нарѣкли *скандалистъ*; отчаяли се; отказали се отъ доброто си намѣрение да направятъ *человѣкъ* сина на *даскаль Боти*. — Отчаяли се и го пропѣдили отъ кѣщата си и кантората си. Захари Стояновъ майсторски е нарисуваль скандалиста гимназистъ: сѣкашъ, че му е билъ другаръ въ скандалитѣ; като че ли го е съпровождаль лично на всекъждѣ изъ Одесскитѣ улици и градини, та свободно и самоувѣренно распрвя подробно за неговитѣ скандали. Слушали сме отъ Георги Смиловъ, съученикъ на Ботева по онова врѣме, за Ботевитѣ ученически скандали въ гимназията, за пощнитѣ му скандали по улицитѣ, градската градина, за пощнитѣ му лутания по край морския брѣгъ съ нѣкакви си „тъмни личности“ (поляци-сѣзаклетници и руски нихилисти), за амурнитѣ му похождения подиръ „ночния бабочки“. Като притурихме и тѣзи свѣдения къмъ свѣденията на биографа, прѣдъ насъ се исправи скандалиста-гимназистъ въ своята пълна ви-роглавеска осанка.

На страница 41 биографа разказва за нѣкоя си госпожица Ш... , която била щастлива да бжде „първото любе“ на българския незабравимъ поетъ. Биографа не разкрива името на тази госпожица Ш.